

Nyhedsbrev

Februar 2016

Du kan betale kontingent såvel via Mobile Pay på nr. 93 96 15 44 som ved bankoverførsel.

Kontingentet 2016 er kun 100 kr.

Du kan melde dig ind i foreningen, hvis du ikke allerede er medlem og kun modtager nyhedsbrevet. [Se om indmeldelse her.](#)

Generalforsamling lørdag den 23. april 2016 kl. 13.00 i Roskilde. Nærmere indkaldelse senere.

Indhold:

Aktuelt om børn og samvær

Barnets tarv beskyttes ikke for de mest udsatte

Hvis jeg havde fejl Ankestyrelsens praksisundersøgelse af samværsager

Ikke psykologer og ikke jurister i Statsforvaltningen. Et eksempel på misinformation.

Aktuelt om Børn og Samvær.

På hjemmesiden kan du løbende følge med i alle relevante nyheder omkring forældreansvarsloven og skilsmissebørns vilkår mere generelt.

Desværre er det ikke sådan, at vi kan sige, at nu er alle problemer løst. Hvad enten du er far, mor eller bedsteforælder, vil du med ret stor sikkerhed stadigvæk opleve, at det er et mærkeligt system, der slet ikke tager hensyn til lige præcis dit barns situation.

Systemet er stadig mere optaget af politisk korrekthed end af at forholde sig til barnet.

I Landforeningen Børn og Samvær bliver vi ved med at råbe op om urimelighederne.

Vi mener af et ærligt hjerte, at vi er blandt de meget få, som udelukkende ser verden fra et barneperspektiv. Vi ikke bare siger det sådan. Vi vil påstå, at du ikke kan finde eksempler på, at vi ikke til stadighed lever op til det i vores krav og argumentation.

Kun ved at fastholde det i ord og gerning og dermed vores kritik af systemet, har vi en ærlig chance for troværdigt at fastholde kravene om ændringer. Sandt at sige er vores altovervejende hovedargument, at sagerne skal behandles grundigt og oplyses ordentligt.

Man skal tage bekymringer fra forældrene alvorligt.

Nyhedsbrevets to hovedhistorier dokumenterer, at det ikke altid sker. Hvis det er noget siden, du sidst har været på hjemmesiden, synes jeg, at du skal ofre lidt tid på lige at skimme de mange artikler og afgørelser i den åbne del - og hele hjemmesiden, hvis du er kontingentbetalende medlem.

Husk at betale det beskedne kontingent, så du støtter os i vort arbejde. Som kontingentbetalende får du også adgang til det lukkede afsnit på hjemmesiden. I det afsnit er der en grundig gennemgang af reglerne og vejledning om, hvordan du bør forholde dig i de forskellige situationer over for systemet.

Med venlig hilsen

Viggo Bækgaard

Barnets tarv beskyttes ikke for de mest udsatte.

Vi stiller skarpt på Statsforvaltningens påstand om, at det er en myte, at børn udleveres til vold under samvær. Gennem statistiske oplysninger dokumenteres, at der er noget i den påstand, der ikke hænger sammen. Endvidere kædes problemet sammen med det aktuelle politiske fokus på voldtægtsanmeldelser generelt. Vi gentager et urgammelt krav om, at alle bekymringer tages alvorligt.

Der dukker jævnligt grusomme historier op, om børn der bliver udsat for grove overgreb og i nogle tilfælde drab. Disse sager findes også blandt de børn, hvis forældre ikke bor sammen. Statsforvaltningen hævder, at det er en myte at børn udleveres til vold under samvær. Det burde så berolige os, men hvis vi kigger nærmere på tallene, er der noget der ikke hænger sammen.

Vold

Det er uklart, hvad statsforvaltningen definerer som vold, ligesom det er uklart hvad der forstås som barnets tarv (bedst for barnet).

Hvis barnets tarv f.eks. blot defineres som et *fravær af (dokumenteret) fysisk og seksuel vold*, kan det vi se lidt på omfanget af disse overgreb.

Der findes flere undersøgelser af omfanget af seksuelle overgreb mod børn. De mest konservative undersøgelser anslår at omkring 5 % af børn og unge vil opleve seksuelle overgreb. Heraf vil 1-2% vil opleve seksuelle overgreb, begået af deres forældre.

De mest konservative estimater på fysisk vold mod børn, begået af deres forældre, ligger også omkring 5%. Andre undersøgelser peger på at op mod 20 % af alle børn, vil opleve fysisk vold i hjemmet.

Hvis vi kun går ud fra de groveste fysiske og seksuelle overgreb, som klart er i modstrid med barnets tarv, og de mest konservative opgørelser, er det minimum 6 % af alle børn der udsættes for fysisk og/eller seksuel vold.

[Læs SFIs rapporter fra 2010 om vold i hjemmet.](#)

Statsforvaltningens egne opgørelser

Statsforvaltningen oplyser at omkring 90 % af alle skilsmisser/samlivsophør, selv finder en løsning på bopæl og samvær. De sidste 10 % søger hjælp i statsforvaltningen. Heraf finder 60 % en løsning med støtte fra Statsforvaltningen, mens de sidste 40 % afgøres af Statsforvaltningen og retten. De sager statsforvaltningen behandler svarer dermed til

omkring 4 % af alle skilsmisser/samlivsophør.

Ud af de 16-18.000 sager som Statsforvaltningen behandler årligt, stoppes samværet i 7-800 sager. Heraf er 15 % begrundet i at der sker overgreb mod barnet. Se [Statsforvaltningens hjemmeside om "hvor tit stoppes samværet"](#) .

Det er altså 120 sager, hvor der menes at være fysisk eller seksuel vold. Det er under 1 % af de sager som Statsforvaltningen behandler.

Barnets tarv er.....

Vi ved altså, at det mindst er 6% af alle børn, der oplever fysisk eller seksuel vold udøvet af en deres forældre. Da vi ved, at danske par i gennemsnit får 1,7 barn, svarer det til, at minimum 3 % af skilsmisserne, må forventes at involvere børn, der udsættes for fysisk eller seksuel vold.

Nu bliver det lidt svært. For det er ikke muligt at sætte lighedstegn mellem de sager, der ender i statsforvaltningen og de sager, hvor der er vold mod børn, men vi ved fra andre undersøgelser, at højkonfliktsagerne ofte indeholder vold. Alene derfor er der god grund til, at Statsforvaltningen bør være ekstra opmærksom på højkonfliktsager.

Som det er nu, vil Statsforvaltningen som udgangspunkt ikke inddrage anklager om vold mod barnet, medmindre der ligger en dom. Det standpunkt kræver et meget effektivt politi med en høj opklaringsrate, hvis barnets tarv skal være sikret. Statsforvaltningens udgangspunkt er nærmest en skandale.

Anmeldte overgreb.

Der er omkring 1.100.000 børn i Danmark. Vi ved, at mindst 6 % vil opleve fysisk eller seksuel vold begået af en forælder. Det er omkring 66.000 børn. I 2015 var der under 100 anmeldelser af seksuelle krænkelser mod børn begået af en forælder. Der var under 1000 anmeldelser af vold mod børn. Det er således under 2 % af den fysiske og seksuelle vold mod børn begået af forældre, der anmeldes.

Så burde det være let bare at sparke til de forældre, der ikke anmelder den type overgreb. Men der er mange grunde til ikke at anmelde. Dels har flere en oplevelse af at politiet vægrer sig mod den type anmeldelser, fordi det er vanskeligt at afhøre et barn, der er i en loyalitetskonflikt. Dels er det en stor belastning for et barn at skulle vidne mod en forælder som barnet på trods af overgrebene også elsker.

Man risikerer med andre ord både at traumatisere barnet og indirekte at "frifinde" den forælder, der foretager overgrebet, fordi politiet måske afviser at sigte vedkommende.

Den virkelige verden

Mange forældre vælger at holde hånden lidt over den forælder, der måske slår lidt vel meget i parforholdet. Grunden til det kan være misforstået loyalitet over for den anden forælder. Det kan være egen frygt i forhold til pågældende, og det kan være udtryk for en naiv forestilling om, at det "ikke er så tit", og at "jeg kan få det stoppet" på anden vis. Ja der kan være mange grunde.

For mange kommer det så frem i forbindelse med parforholdets brud. På det tidspunkt indtager Statsforvaltningen ofte det standpunkt, at man "trækker voldskortet", der nok ikke har noget rigtigt på sig. Det er vi ikke enig i.

Så hvad nu?

Hvis Statsforvaltningen fastholder, at det er en myte, at de sender børn på samvær til vold, skulle alle de voldsramte børn findes i de fredelige skilsmisser – i hvert fald hvis vi betragter de tal og opgørelser, vi har gennemgået i det ovenstående.

Det er svært at forestille sig at det skulle forholde sig sådan. Faktisk er det mere nærliggende at tro, at der findes forældre, som har begrænsede forældreevner og forældre, der forsøger at beskytte deres børn mod dette. En del af højkonfliktskilsmissernes konflikt kan meget vel være en beskyttende forælder, der tvinges til at samarbejde med en krænkende forælder.

Hvis anklager om vold blev undersøgt til bunds, ville konklusionen oftere være vold end samarbejdschikane. Og løsningen ville dermed også være en anden end konfliktmæglingskurser, der giver meget lidt mening, når udfordringen er, at barnet udsættes for vold under samvær.

I virkeligheden ligger hele denne problemstilling nøje på linje med den diskussion, som justitsministeren netop har vagt til live om, at der bliver anmeldt (eller registreret) langt færre voldtægter, end man ved finder sted.

På "vores" område må vi igen og igen holde fokus på et krav om, at alle de bekymringer, som kommer frem i sagerne fra parterne, bliver taget alvorligt i en sådan grad, at man konkret undersøger og forholder sig til de pågældende bekymringer.

februar 2016

Lisbeth Maria Hansen, bestyrelsesmedlem Landsforeningen Børn og Samvær og Viggo Bækgaard, formand og talsmand Landsforeningen Børn og Samvær.

[Link til artiklen på hjemmesiden](#)

Hvis jeg havde fejl.... Ankestyrelsens praksisundersøgelse af samværsager.

Hvis jeg havde fejl, ville jeg være den første til at indrømme det. Det er åbenbart ikke kun et menneskeligt men et "system-karaktertræk".

Ankestyrelsen har i januar 2016 offentliggjort en praksisundersøgelse af Statsforvaltningens behandling af samværsager med fokus på belysning af barnets perspektiv.

Det er skam en rigtig grundig undersøgelse. Hele 38 samværsafgørelser har de gennemgået.

Ikke overraskende når man frem til, at alt er såre godt i systemet. Når du overhovedet er nået frem til denne lille artikel, skyldes det nok, at du kender lidt til systemet og dermed ved bedre. Der er link til rapporten nederst i artiklen.

Statsforvaltningen behandler årligt over 17.000 sager om samvær (2012-tal, som nok ikke er ændret væsentligt). Ankestyrelsen har altså "modtaget" 0,223 % af samtlige samværsager til gennemgang.

Rapporten fortæller, at man har haft fat i stort set alle sagstyper inden for samværsagenren. De følgende tal er direkte fra figur 1 i rapporten:

Man har set

1 sag om afslag på samvær og anden kontakt (ÉN sag)!!!!

1 sag om løbende samvær.

1 sag om erstatningssamvær.

2 sager om suspension af samvær.

2 sager om overvåget samvær.

2 sager om vilkåret for samværet (f. eks. Om der skal være antabuskontrol eller om man skal tro på parten)

5 sager om feriesamvær.

6 sager om løbende samvær og feriesamvær.

9 sager om løbende samvær (omfang og placering)

9 sager om afslag på samvær/ophævelse af samvær. (Det står ikke helt klart, hvori forskellen er på første og sidste gruppe.

Det giver altså så i alt 38 sager.

I vores perspektiv i Landsforeningen Børn og Samvær er alle sager selvfølgelig vigtige. Men erfaringsmæssigt opstår de største problemer altså i sager, hvor man skal forholde sig til, om der overhovedet skal være samvær. Det er så afslagssager og suspensionsager, som der er 12 af i undersøgelsen. Da de når frem til, at barnets perspektiv kun i en enkelt suspensionssag ikke er beskrevet godt nok, har man været særlig grundige i de vanskelige sager. En yderst tvivlsom konklusion efter vores opfattelse.

Ankestyrelsen når frem til, at kun i 2 af de 38 sager var barnets perspektiv ikke ordentligt belyst. Det er så 5% af alle sagerne.

Det fører så for mig til den konklusion med simpel matematik at nå frem, at der er mangelfuld oplysning i 850 sager om året bare for så vidt angår barnets perspektiv.

Lad mig sige det helt klart: Undersøgelsen er med min empiriske erfaring med ret stor sikkerhed ikke retvisende. Jeg føler mig lige så sikker på, at alle, der læser denne hjemmeside, har et nogenlunde klart indtryk af, hvad der foregår i Statsforvaltningen – og at indtrykket hos dig som læser vil være det samme.

Hvis man nu var journalist, ville man spørge: Er bare én eneste manglende forholden til barnets perspektiv ikke én for mange?

Hvordan er sagerne udvalgt? De har "modtaget" 38 sager.

Hvad kunne og burde man have gjort.

Ankestyrelsen er både klageinstans i forhold til Statsforvaltningen og samtidig overordnet myndighed med instruktionsbeføjelser.

Både Statsforvaltningen og Ankestyrelsen har en åbenlys interesse i at fremstille verden, så den ser lyserød ud. Så bliver politikerne nemlig så glade. Politikerne kan – og vil med usvigelig sikkerhed – nu stå frem og sige, at "der foreligger en undersøgelse, der fortæller, at det hele går noget så godt".

Journalister tror på sådan noget. Det handler jo ikke om flygtninge, hvor man nok kan finde ud af at være kritisk over for sagsbehandling. Her er det kun børn, som måske ikke har det godt midt i deres forældres kamp om dem.

Man kunne have ladet tingene undersøge af en uvildig instans. SFI er vant til at foretage den slags undersøgelser. Hvorfor har man ikke gjort det?

Et andet forslag kunne være at bede udefra kommende med utvivlsom erfaring på området om at anvise sager, som man kunne gennemgå på samme måde.

Jeg ville for eksempel være i stand til fra hylderne på mit kontor at finde en del sager, hvor jeg med min viden om regler og indhold i sagerne vil kunne påvise, at man skøjter hen over sagerne uden at foretage de relevante vægtninger.

Problemet er nemlig også, at selv sager, som indbringes for Ankestyrelsen, finder deres

endelige afgørelse på baggrund af et skøn også af, hvorvidt man skal tage påberåbte bekymringer alvorligt.

Jeg kan sagtens se, at den foreslåede fremgangsmåde ville få karakter af en slags realitetsefterbehandling af afgjorte sager med partsargumenter som baggrund.

Pointen er egentlig bare, at der findes en masse brugere af systemet, som positivt ved, at det ikke er rosenrødt ude i Statsforvaltningen og slet ikke nede på sagsbehandlerniveau. Jeg har aldrig tvivlet ret meget på den ærlige vilje.

Det er både **alder** (erfaring), **uddannelse** (ikke alle sagsbehandlere er vist længere jurister og slet ikke alle børnesagkyndige psykologer), og ikke mindst **tid**, det skorter på i det system, hvor effektivitet i virkeligheden er vigtigere end omsorgen for børnene.

Alligevel en læsværdig rapport.

Selv om rapporten er grinagtig pinlig for os, der ved, hvad det hele handler om, synes jeg, at den er en gennemlæsning værd.

Den fortæller nemlig meget godt, hvordan reglerne er, og hvordan det hele burde se ud i en ideel verden, som man så bare vælger at påstå eksisterer.

Den siger egentlig også, at bare man fylder ord nok på, som virker tilforladelige, er alt godt.

At vi andre så af og til oplever, at det skrevne nærmest strider direkte mod det, som parterne eller en af dem har oplevet. Ja det er en helt anden sag.

[Læs rapporten her.](#)

[Læs artiklen på hjemmesiden.](#)

Ikke jurister og ikke psykologer i Statsforvaltningen. Eksempel på misinformering.

Det har længe været klart for os, at de børnesagkyndige i Statsforvaltningen langt fra alle er uddannede børnep psykologer. Mange af dem er socialrådgivere med en tillægskompetence, hvis kvalitet vi intet kendskab har til.

Statsforvaltningen nægter at oplyse, hvilke medarbejdere, som har hvilken baggrund. De siger bare, at de selvfølgelig er kompetente. Ellers sad de ikke på den pågældende stol.

I vores hørings svar til samværsvejledningen i sensommeren 2015 skrev vi følgende om emnet:

”Ofte fortæller forældre af begge køn, at de har følt sig manipulerede. Det er efter vores opfattelse bekymrende farligt, at man på såvel et rådgivningsmøde som i konfliktmæglingen kan aftale, at oplysninger afgivet i det fortrolige rum, pludseligt kan bruges alligevel.

Det samme gælder § 21, stk. 5 om muligheden af under mødet pludseligt at konvertere rådgivningen til et forum, fra hvilket der pludseligt kan udarbejdes en sagkyndig udtalelse.

I den sammenhæng er det ikke nok at trøste os med, at det jo kræver et samtykke. Sandheden er, at der fra tid til anden sker et pres på forældrene.

Landsforeningen Børn og Samvær er ikke tilfredse med, at socialrådgivere i stigende omfang benyttes som børnesagkyndige. Efter vores bedømmelse er det et rent økonomisk valg, som kan forringe muligheden for en saglig vurdering.

En børnesagkyndig bør altid være en børnep psykolog. Alene det forhold, at man kan indgive klage til psykolognævnet over en psykolog men ikke over en socialrådgiver, forringer

retssikkerheden for såvel børnene som forældrene.”

Møde i Statsforvaltningen med en cand. mag. i engelsk som sagsbehandler.

Det er rygtedes, at man heller ikke kan være sikker på, at sagsbehandleren er jurist.

En kollega har fortalt om et møde for nylig, hvor der opstod mistanke om, at sagsbehandleren konkret ikke havde juridisk baggrund. Ved efterfølgende googling viste hun sig at være cand. mag. i engelsk.

Det er jo både til at le og græde over.

Betydningen af formel kompetence.

Nu kan man jo for det første tænke, om ikke det er helt ligegyldigt, hvis bare de er dygtige og har tilpas empati og evne til at tale folk til rette. Det er jo det, Statsforvaltningen opfatter som sin allerfornemste opgave.

Svaret er et rungende NEJ.

Statsforvaltningen er bestemt på godt og ondt en ”snikkesnakke-organisation”. Men det er altså også en afgørelsesmyndighed.

Statsforvaltningen træffer til tider aldeles vidtgående og konsekvensskabende afgørelser for de danske skilsmissebørn. Det kan godt være, at nogen oplever, at der ”går for meget jura” i sager om børn. Det har jeg i al fald hørt såkaldte ”almindelige mennesker ” sige mange gange. Jeg tror såmænd også, at det synspunkt har en vis grobund i det politiske landskab.

Jeg er for meget jurist til at acceptere den vinkling. Der skal ikke gå ren jura i alting. Jurister må godt have empati, når de skal beskæftige sig med området. MEN!

Afgørelser skal træffes på baggrund af lovbestemmelser og med en bevisbedømmelse, som hører hjemme i et retligt forum, når en sag sættes på spidsen. Med al respekt må det aldrig blive en cand. mag. i engelsk, som skal træffe afgørelser i et dansk afgørelsessystem.

Konkrete konsekvenser.

Bisidder contra partsrepræsentant.

Det helt konkrete eksempel fra mødet med magisteren som sagsbehandler og mødeleder, som jeg beretter om her, har jeg ikke selv personligt oplevet. Men jeg har det fra en på alle måder troværdig og saglig kollega, med hvis tilladelse jeg bringer det i dette nyhedsbrev selvfølgelig så anonymt, at man skal kende de pågældende personligt for at identificere.

Min kollegas modpart mødte op med en bisidder, som præsenterede sig som børnepsykolog. Min kollega indledte mødet med lige at nævne, at man ofte i starten lige præciserer fra sagsbehandlerens side, hvilken rolle en bisidder har i forhold til en advokat.

Blot lige for fuldstændighedens skyld vil jeg lige nævne et par af de erfaringsmæssige problemstillinger omkring bisiddere:

Mange bisiddere kan finde på at optræde som en slags sagkyndige ”vidner”. Det kunne for eksempel være en bisidder, som har en eller anden børnefaglig baggrund, som Statsforvaltningen kunne forfalde til at lytte på. I andre sammenhænge er man meget kritisk over for ensidigt indhentede udtalelser. Det er ikke kun advokater, man kan få til at mene hvad som helst for penge.

Meget ofte er bisiddere nært forbundet med den, som man er bisidder for. Det kan være ny samlever, gode venner/veninder.

Jeg har for nogle år siden skrevet en artikel foranlediget af, at en part troppede op med et af sine voksne børn som bisidder. (Kan man have sit barn som bisidder – hvem kan egentlig

være bisidder) <http://boernogsamvaer.dk/hvem-bisidder/>.

På hjemmesiden ligger også en generel artikel, hvor jeg har behandlet emnet bisidder. Det ligger egentlig som lukket fil i det afsnit, som kun er tilgængelig for medlemmer. I forbindelse med denne artikel har jeg åbnet filen, så du kan se den, selv om du endnu ikke måtte være blevet medlem. Den vil dog blive lukket efter kort tid.

<http://boernogsamvaer.dk/formaliteter-i-statsforvaltningen/>

Sagsbehandleren - magisteren - ville bestemt ikke vejlede om noget som helst. Der er skam slet ikke forskel på at være advokat og bisidder. Min kollega vidste ikke, at sagsbehandleren var cand. mag. i engelsk, så hun søgte lidt retshjælp hos sagsbehandleren og spurgte, om der var kommet nye regler om det. Svaret var lidt famlende og med lav usikker stemmeføring, at sådan havde det skam altid været.

Det er ikke rigtigt! Hverken forvaltningsloven eller samværsvejledningen definerer forskellen på en bisidder og partsrepræsentant. Men man har ret konsekvent håndteret det på følgende måde i systemet:

En bisidders rolle under mødet er alene at være ekstra øjne og ører. Bisidderen må som udgangspunkt ikke blande sig i mødet eller tage ordet. Der vil være mulighed for under mødet at holde en pause, hvor man kan tale med sin bisidder om mulighederne.

I praksis har jeg ofte deltaget i møder, hvor den konkrete bisidder faktisk har fået lov også uden protest fra mig til at komme til orde. Afgørende i den sammenhæng er, om bisidderen deltager konstruktivt som bisidder eller forsøger at være en slags "vidne i rummet". Det sidste er uacceptabelt.

Min erfaring er, at juristerne i Statsforvaltningen har været generelt udmærkede til at skære igennem, så man undgår de værste gener. En partsrepræsentant, der typisk er en advokat, har derimod ret til at udtale sig på mødet som supplement til og på vegne parten. Der er alligevel stor forskel på at have advokat med til et møde i Statsforvaltningen og i retten. I Statsforvaltningen er advokaten mere tilbagetrukket, idet det i betydelig grad er parterne selv, som i samtale med enten juristen eller den børnesagkyndige skal forklare sine synspunkter.

Magisterens besked er efter min bedste opfattelse tvivlsom og ikke elegant.

Forkert jura.

I den konkrete sag med magisteren som sagsbehandler, havde bopælsforælderen ensidigt sendt barnet i psykologbehandling. Min kollega bemærkede, at det ikke er tilladt ensidigt, når der er fælles forældremyndighed.

Magisteren hentede så det laminerede kompetenceskema og sagde, at det må man skam godt. Her skinnede det for alvor igennem, at sagsbehandleren ikke kendte reglerne. Juraen siger entydigt og uden for diskussion i dag, at en bopælsforælder må sende et barn til skolepsykolog og børnesagkyndig rådgivning uden tilladelse fra den anden. Men man må ikke sende barnet i egentlig behandling. Det er et område, som der skal være enighed om under fælles forældremyndighed.

Og hvad så.

Statsforvaltningen fremstår som en forvaltningsmyndighed, der har en række kasketter på. Den skal

- vejlede borgerne om deres rettigheder og pligter
- sørge for at en sag er så godt oplyst, at der kan træffes en saglig og korrekt afgørelse.

Borgerne må have en forventning om, at det er kompetente fagpersoner, som man sidder over for.

Statsforvaltningen fremstiller deres verden sådan, at det ville være rigtig godt, hvis den havde lov til at træffe alle afgørelser på området.

Om kort tid kommer man til at diskutere børnedomstole endnu engang. Statsforvaltningen ser sig selv som en helt naturlig børnedomstol. Det må ALDRIG blive sådan, hvilket vi også har omtalt adskillige gange.

Men nu er vi altså der, hvor møder i Statsforvaltningen afholdes af en mental sundhedsplejer og en cand. mag.

Det bryder vi os ikke om.

[Læs artiklen på hjemmesiden](#)

Facebook og generel feed back.

Du kan også finde os på [Facebook](#), hvor vi gerne i det offentlige rum tager en frisk debat om alle spørgsmål vedrørende skilsmissebørns vilkår.

Vi modtager gerne feed back på vore aktiviteter både på Facebook-siden og ved direkte kontakt. Gode råd og input til aktiviteter er meget velkommen.

Skulle du have lyst til at være aktiv i foreningen på en eller anden måde, må du rigtig gerne kontakte os på mail eller telefon.

Hvis du ikke længere ønsker at modtage nyhedsbrevet, kan det ske nedenfor.

Mange hilsener på bestyrelsens vegne

Viggo Bækgaard

formand og talsmand for Landsforeningen Børn og Samvær

